

Sygn. akt XI Ka 691/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 sierpnia 2013 r.

Sąd Okręgowy w Lublinie XI Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Sędzia SA w SO Tamara Pawlak

Protokolant: prot. Małgorzata Purc

po rozpoznaniu w dniu 14 sierpnia 2013 r.

sprawy I. Z.

obwinionej z art. 98 kw

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę obwinionej

od wyroku Sądu Rejonowego w Puławach

z dnia 7 maja 2013r. sygn. akt II W 1618/12

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

II. zasądza od obwinionej na rzecz Skarbu Państwa za postępowanie odwoławcze: 30 (trzydzieści) złotych tytułem opłaty oraz 50 (pięćdziesiąt) złotych tytułem zryczałtowanych wydatków.

XI Ka 691/13

UZASADNIENIE

I. Z. obwiniona była o to, że w dniu 13 lipca 2012 r. o godz. 13:00 na parkingu przy markecie K. przy ul. (...) w P. woj. (...) kierując samochodem m-ki K. (...) o nr rej. (...) nie zachowując należytej ostrożności zagroziła bezpieczeństwu innych osób w ten sposób, że manewrując na parkingu uderzyła w zaparkowany samochód osobowy m-ki F. (...) o nr rej. (...), w którym przybywała E. B., tj. o czyn z art. 98 kw.

Wyrokiem z dnia 7 maja 2013 r. Sąd Rejonowy w Puławach obwinioną I. Z. uznał za winną tego, że w dniu 13 lipca 2012 r. o godz. 13:00 prowadząc pojazd m-ki K. (...) o nr rej. (...) poza drogą publiczną, strefą zamieszkania i poza strefą ruchu – na parkingu przy sklepie (...) przy ul. (...) w P. woj. (...) nie zachowując należytej ostrożności zagroziła bezpieczeństwu E. B. w ten sposób, że manewrując na tym parkingu uderzyła w zaparkowany samochód osobowy m-ki F. (...) o nr rej. (...), w którym przybywała E. B., który to czyn wyczerpał dyspozycję z art. 98 kw i za to na podstawie tego przepisu wymierzył jej karę grzywny w wysokości 300 (trzystu) złotych; zasądził od obwinionej na rzecz Skarbu Państwa kwotę 100 (sto) złotych tytułem zwrotu zryczałtowanych wydatków postępowania oraz 30 (trzydzieści) złotych opłaty.

Od tego wyroku apelację wniósł obrońca obwinionej, zarzucając:

1. na zasadzie art. 438 pkt 1 kpk w zw. z art. 109 § 2 kpw obrazę przepisów prawa materialnego tj. art. 98 kw polegające na błędnej wykładni i niezasadnym zastosowaniu na skutek założenia, iż „niebezpieczeństwo materializujące się w otarciach powłok lakierniczych zderzaków obu pojazdów” należy do ustawowych znamion wykroczenia z art. 98 kw, a tym samym niezasadne uznanie, iż obwiniona swoim zachowaniem wyczerpała znamiona zarzucanego jej czynu;

2. na zasadzie art. 438 pkt 2 kpk w zw. z art. 109 § 2, 8 i 82 kpw mającą wpływ na treść orzeczenia obrazę przepisów postępowania tj. art. 4, 5 § 2, 7 i 410 kpk poprzez dowolną i jednostronną ocenę zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego prowadzącą do nieuwzględnienia, jako podstawy orzeczenia, wszystkich istotnych dla sprawy okoliczności, a w szczególności faktów przemawiających na korzyść obwinionej, co w rezultacie doprowadziło do uznania obwinionej za winną zarzucanego jej czynu.

Podnosząc powyższe zarzuty wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w całości i uniewinnienie obwinionej od zarzucanego jej czynu ewentualnie uchylenie skarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jest niezasadna.

Odnosząc się do pierwszoplanowego zarzutu zawartego w pkt. 2 ocenić go należy, jako zdecydowanie chybiony.

Analiza akt sprawy pozwala na konstatację, iż sąd I instancji przeprowadził postępowanie jurysdykcyjne zgodnie z obowiązującymi przepisami kodeksu postępowania w sprawach o wykroczenia oraz kodeksu postępowania karnego (mającego zastosowanie do wykroczeń poprzez stosowne odesłanie), nie naruszając żadnego z nich, w szczególności wymienionych w w/w zarzucie.

Sąd I instancji zgromadził kompletny, wyczerpujący materiał dowodowy, który poddał wnikliwej analizie a następnie trafnej ocenie, uwzględniającej wymogi art. 7 kpk - i na tej podstawie ustalił nie budzących zastrzeżeń ustaleń faktycznych.

W uzasadnieniu wyroku, odpowiadającym wymogom art. 424 kpk Sąd orzekający wskazał, jakie fakty uznał za udowodnione a jakie nie udowodnione, na jakich w tej mierze oparł się dowodach i dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych, argumentację zawartą w tymże uzasadnieniu (k.61-62) jako przekonującą Sąd Okręgowy w pełni podziela, nie zachodzi zatem potrzeba jej powtarzania. Przypomnieć należy, iż ocena dowodów, m.in. osobowych należy do sądu orzekającego w I instancji, który – po bezpośrednim przesłuchaniu poszczególnych osób (obwiniona, pokrzywdzona, świadkowie) – ma prawo jednym z nich dać wiarę a innym – nie, pod warunkiem logicznego uzasadnienia swojego stanowiska w tym zakresie, któremu to zadaniu w pełni sprostał. Tym samym nie budzi zastrzeżeń uznanie za wiarygodne m.in. zeznań pokrzywdzonej a tym samym odmowa takiego przymiotu wyjaśnieniom obwinionej. Dodać należy, iż obwiniona nadto nie wskazała logicznych motywów, dlaczego oddaliła się z miejsca zdarzenia licząc się z ewentualnością pojawienia się wezwanej przez pokrzywdzoną policji ani też powodów, dla których pokrzywdzona miałaby obciążyć ją – osobę obcą, z którą nie miała żadnych konfliktów – zachowaniem niezgodnym z prawem, gdyby ono de facto nie zaistniało.

W tym stanie rzeczy omówiony zarzut nie może się ostać – skarżąca poza polemiką ze stanowiskiem Sądu i jednostronną interpretacją dowodów, z pominięciem dowodów przeciwnych, nie wskazała jakich uchybień w zakresie logicznego rozumowania przy ocenie dowodów czy ten ustaleń faktycznych dopuścił się sąd meriti a tylko wskazanie takich uchybień mogłoby stanowić płaszczyznę do podjęcia próby weryfikacji trafności rozstrzygnięcia.

Odnosnie natomiast zarzutu z pkt. 1 – poza jego bezzasadnością –zauważyć należy jego wadliwe postawienie: oczywistym jest, iż zarzut obrazy prawa materialnego można postawić tylko wówczas, gdy skarżący nie kwestionuje rozstrzygnięcia co do istoty a podważa wyłącznie jego ocenę prawno-karną, co w niniejszej sprawie nie ma przecież miejsca.

Niezależnie od powyższych zastrzeżeń stwierdzić należy, iż również kwalifikacja prawna czynu z art. 98 § 1 kw nie budzi zastrzeżeń – sąd przyjął słusznie, że zachowanie obwinionej – uderzenie samochodem w drugi, w którym znajdowała się inna osoba stwarzało zagrożenie dla jej bezpieczeństwa; otarcie powłok lakierniczych samochodu ma tu znaczenie uboczne, nie pierwszoplanowe i nie podważa powielności przyjętej kwalifikacji prawnej czynu.

Mając powyższe na uwadze, nie stwierdzając nadto przesłanek z art. 104 § 1 kpw ani też rażącej niewspółmierności (tu: surowości) kary – Sąd Okręgowy orzekł, jak na wstępie.

Orzeczenie o kwotach sądowych za postępowanie odwoławcze uzasadniają przepisy: 118 § 1 kps oraz art. 21 pkt 2 i art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23.06.73 r. o opłatach w sprawach karnych (z późn. zm.).